DFS Slnečnica reprezentovala Slovensko a Senec na Taiwane

Datum	21.8.2026
Subjekt	Mesto Senec
Region	Slovensko
Kategorie	Kultúra a cestovný ruch, Medzinárodné organizácie

Taiwan. Krajina rozlohou menšia ako Slovensko, avšak 4-krát ľudnatejšia, známa predovšetkým ako technologický gigant, najväčší výrobca mikročipov a technológií pre AI na celom svete a jedna z najdynamickejších ekonomík sveta. Avšak tu sa to len začína. Krajina plná kontrastov, nádherných trojtisícoviek, hlbokých kaňonov, horúcich prameňov a tropických piesočnatých pláží, ktorá v sebe spája čínske tradície, japonské vplyvy a kultúru pôvodných obyvateľov. A práve tu Slnečnica strávila celé dva prázdninové týždne. Vďaka slovenskej národnej sekcii CIOFF a podpore Fondu na podporu umenia sme mohli od 19. júla do 1. augusta reprezentovať Slovensko a náš Senec na medzinárodnom detskom folklórnom festivale v Yilane na Taiwane.

Ako sa to celé začalo? Už v decembri 2025 sme sa vďaka členstvu v slovenskej národnej sekcii medzinárodnej organizácie CIOFF mohli uchádzať o účasť na tomto prestížnom festivale. Po výbere zúčastnených kolektívov zo strany organizátora sme doladili termín, keďže festival trval od 4. júla do 16. augusta a vystriedalo sa na ňom množstvo kolektívov a súborov z celého sveta. Začali sa pol roka trvajúce prípravy na náš zatiaľ najväčší zájazd. Vybrali sme zostavu tanečníkov, hudobníkov a dvoch vedúcich. Maximálny počet účastníkov bol obmedzený na 30 osôb. Takmer každý týždeň prebiehala komunikácia s organizátormi festivalu, prechádzali sme všetko od pasov, povolení a splnomocnení cez predbežný program až po workshopy, Slovenský deň, choreografie a ďalšie detaily. Všetko bolo veľmi podrobne naplánované – detailný a presný časový plán je jednou z typických vlastností taiwanských ľudí. Príprava takéhoto výjazdu samozrejme zahŕňa aj komunikáciu s oficiálnymi inštitúciami, ako sú Ministerstvo zahraničných vecí alebo Slovenský ekonomický a kultúrny úrad v Taipei. Vybrali sme choreografie, vybrali sme kroje, zohrali sme sa, zbalili sme sa, zamávali sme a 19. júla o 11:30 slovenského času sme vyrazili zo Senca na letisko vo Viedni, odkiaľ sme o 16:20 odleteli.

Po 11 hodinách sme pristáli v Bangkoku v Thajsku a po ďalších štyroch hodinách sme o 13:24 taiwanského času (7:24 nášho času) pristáli v hlavnom meste Taiwanu – Taipei. Unavení, dolámaní, ale šťastní a plní očakávaní sme prišli k pasovej kontrole, kde nás už čakali dvaja zástupcovia festivalu – jedna z hlavných organizátoriek Valeria Wu a jeden z našich dvoch sprievodcov Hanker Kang. Po úspešnom vstupe na „taiwanskú pôdu“ a prevzatí batožiny nás v príletovej hale čakalo prvé prekvapenie – privítanie od miestnych obyvateľov, tzv. veľvyslancov dobrej vôle. Bola to skupina úžasných mladých ľudí z dediny Nanshan, ktorí nás sprevádzali počas celého festivalu a počas nášho pobytu nám bližšie predstavovali svoj kmeň – Atayal, jeden zo 16 uznaných kmeňov pôvodných obyvateľov Taiwanu. Volali sme ich rodinami, lebo boli k nám milí, akoby sme boli rodina . Mávali slovenskými vlajkami, zdravili nás slovenským „AHOJ“, zatancovali nám a zaspievali. Cítili sme sa naozaj výnimočne a veľmi sme sa tomuto privítaniu potešili. My sme im na oplátku zaspievali jednu horehronskú pieseň – Čože mi s tich brošeň. Pridala sa k nám aj druhá z našich sprievodcov – Allie Chen. Spamätali sme sa z ohromného teplotného, ale najmä vlhkostného šoku, nastúpili sme do „partybusu“ s farebnými svetlami, televízorom, reproduktormi a karaoke a vyrazili sme smerom k ubytovaniu. Po asi hodine cesty sme dorazili do mesta Luodong a po ďalších asi 20 minútach sme zastavili v areáli katolíckej zdravotníckej školy. Internát tejto školy sa pre nás a ďalšie súbory z

celého sveta stal na najbližšie dva týždne domovom.

Hneď v prvý večer sme si dali zohrávku priamo v školskej pohybovej sále. Na druhý deň, v utorok, nás totiž už čakalo vystúpenie. Raňajky, voľno, obed a po obede hneď vyrážame na zvukovú a priestorovú skúšku. Dohadujeme detaily na javisku, skúšame zvuk, mikrofóny, chvíľu voľna a presne o 16:30 začíname. Tri minúty konferansu a presne o 16:33 ideme. Všetci sú ako na ihlách. Miestni z toho, či dodržíme presne stanovený časový limit, a my z nich, lebo nerozumieme, prečo sú ako na ihlách. Našťastie je náš „časový manažment“ výborný a presne po 27 minútach končíme poslednú choreografiu. Všetci sú spokojní a decká sú šťastné, že si mohli užiť prvé vystúpenie na Taiwane, hoci kroje vyzerajú, akoby v nich tancovali tri dni v kuse. Vysoké teploty a takmer 90-percentná vlhkosť sú pre túto oblasť typické, ale my si musíme chvíľu na takéto podmienky zvykať. Po programe balíme kroje a prichádzajú za nami rodiny s darčekom pre nás – azda najtypickejším nápojom celého Taiwanu, bubble tea. Všetci ochutnávame, niektorým chutí, iní volia radšej čistú vodu. Odchádzame na ubytovanie, kde máme po večeri malú žúrku na internáte. Ďalší deň, v stredu dopoludnia, vyrábame typický prívesok zo šnúrok a uzlov. Techniku nás učí miestna pani učiteľka. Bolo to veľmi zaujímavé a niektorým našim dievčatám to išlo naozaj výborne, dostali pochvalu. Po workshope sme si urobili spoločnú fotografiu a naučili sa frázu, ktorá nás sprevádzala po zvyšok celého výjazdu – Ni hao bang! – Si úžasný! Po obede opäť vystúpenie, balenie a večer spoločenské aktivity, tzv. žúrka. Vedúci sme si chceli ísť namočiť nohy v miestnom liečivom prameni, ale, bohužiaľ, už bolo zatvorené. Azda nabudúce…

Vo štvrtok nás čakal prvý z množstva výletov. Išli sme k miestnemu vodopádu Wufengqi, ktorý je, len tak mimochodom, takmer dvakrát taký vysoký ako vodopád Skok vo Vysokých Tatrách. Nad vodopádom je katolícky kostol, kde sme sa na chvíľu ukryli pred horúčavou. Tóny organu, ktorého sa chopil náš huslista Matúš, nás preniesli aspoň v myšlienkach späť na Slovensko. Miestny pán farár pôvodom z Francúzska sa takejto návšteve veľmi potešil. Po výlete nás opäť čakalo predstavenie. A po ňom návšteva typického nočného trhu v Luodongu. Veľa ľudí, vôní, jedál, svetiel, zvukov… Našťastie s nami chodil aj náš sprievodca Hanker a odporučil nám, čo ochutnať. A veru odporučil veľmi dobre. Rolka z ryžovej placky plnená zeleninou, klíčkami a tofu, malý špíz na paličke zo zmesi rýb a zeleniny (niečo ako naša treska), obalený v žalúdočnej stene a upražený, placka z cesta podobného nášmu lístkovému, grilovaná kreveta, vypražená guľôčka plnená zelenou cibuľkou typickou pre oblasť Yilanu a zmrzlina v placke s kúskami orechov a karamelom. To všetko a mnoho ďalšieho bolo pre nás neznáme, ale naše chuťové poháriky doslova explodovali. Naozaj sme sa veľmi dobre najedli.

V piatok dopoludnia sme išli na výlet za „našimi“ rodinami do dediny Nanshan. Hodinu a pol trvajúca kľukatá cesta nás preniesla do sveta pôvodných obyvateľov. Vysoké hory, v zime dokonca zasnežené, dýchateľný vzduch, ale najmä pokoj, pohostinnosť a otvorené domovy a srdcia všetkých, ktorých sme stretli. Celá návšteva prebiehala v areáli miestnej základnej školy, kde sme sa naučili hrať na tradičné nástroje, naučili sme sa párový tanec, strieľali sme z luku, vyrobili sme si vlastné mochi a dozvedeli sme sa množstvo o tradičnej kultúre miestneho kmeňa. Vedeli ste napríklad, že pri príležitosti zásnub je u nich typická zabíjačka? Áno, presne taká istá ako u nás – prasa, klobásy, húrky, jaternice, oškvarky… A keďže sú všetci v dedine „jedna rodina“, musí sa ujsť každému. Jedna zo žien, s ktorými sme sa rozprávali, mala pri zásnubách zabíjačku zo 16 prasiat. S ambasádorkou našich veľvyslancov dobrej vôle Yabung sme sa dlho rozprávali a vymenili si veľmi veľa informácií a skúseností z pedagogickej praxe, keďže je učiteľkou v miestnej škole, ale aj informácií o ich tradičnej kultúre, spôsobe, akým ju udržiavajú, a o tom, ako tento proces funguje u nás na Slovensku. Pre ich kultúru boli veľmi typické tvárové tetovania, ktoré u mužov na brade znázorňovali dospelosť a úspešný lov a u žien na lícach zasa zvládnutie techniky tkania a pripravenosť na vydaj. Obe tieto zručnosti, tkanie a lov, sú stále súčasťou vyučovacieho procesu a deti sa ich učia v škole, hoci ich už k životu v dedine nepotrebujú. Uchovávajú tak niť tradícií svojho kmeňa pre ďalšie a ďalšie

generácie. Po návšteve dediny sme si dali obed a po obede opäť predstavenie.

V sobotu si pre nás pripravili ďalší z výletov, tentoraz na miestnu pláž Waiao. Je to krásna pláž s čiernym pieskom, jedno z najznámejších surferských miest na severe Taiwanu. Počas našej návštevy bol oceán rozbúrený, vlny mali aj viac ako dva metre a už kúsok od brehu bolo cítiť veľmi silné spodné prúdy. Napriek tomu sme sa osviežili vo vodách Pacifiku, spálili sme si biele miesta na pokožke a išli sme spať na ubytovanie. Popoludní, ako inak, vystúpenie, ale keďže sme sa z neho poponáhľali späť na ubytovanie, vedúci sme stihli večerné liečivé kúpele. Boli to malé plytké bazény hneď pri internáte, v ktorých bola voda z hĺbky 200 metrov s teplotou 50 stupňov. Tú riedia studenou vodou na znesiteľnú teplotu, v ktorej sme si máčali nohy po kolená. Postup bol 15 minút máčať, 10 minút chodiť a opäť 15 minút máčať. Zoznámili sme sa tam s jedným pánom zo súboru z Južnej Kórey, ktorý bol pred pár rokmi na festivale na Myjave. Svet je malý .

Nedeľa bola pre nás špeciálnym dňom – Slovenským dňom. Od 11:00 do 12:00 sme mali presne 60 minút na prezentáciu Slovenska – tancovali sme, spievali, hrali, ale aj ponúkali horalky, chrumky a cukríky, dokonca sme divákom ponúkli aj domácu pálenku zo seneckej pálenice. Veľký záujem bol aj o prezentáciu našich tradičných remesiel – zdobenie medovníkov a kraslíc či výrobu predmetov z kože. Diváci si tiež mohli vyskúšať plieskanie pastierskym bičom. Bolo nám veľkou cťou, že nás na Slovenský deň prišla podporiť aj riaditeľka Slovenského ekonomického a kultúrneho úradu v Taipei, pani diplomatka Lucia Langer. Popoludní sme sa presunuli do Národného centra umenia, kde sme si mohli pozrieť taoistický chrám, typickú starú taiwanskú mestskú ulicu a v nej množstvo obchodíkov s tradičným tovarom a remeslami. Vidieť sme mohli napríklad výrobu dreveného uhlia, kaligrafických štetcov či kožených príveskov. Ochutnali sme veľa typických taiwanských cukroviniek a decká sa najviac zabavili fúkaním plastových bublín. Tento bohatý deň sme zavŕšili večerou na internáte a keďže bola nedeľa, spoločne sme sa pomodlili svätý ruženec v kaplnke školy, kde sme bývali.

V pondelok 27. júla nás čakalo ďalšie dobrodružstvo. Išli sme na exkurziu do miestnej základnej/nižšej strednej školy – Guohua Junior High School. Je to bežná štátna škola, do ktorej chodia žiaci vo veku od 12 do 15 rokov. Popri klasických predmetoch, ako sú matematika, biológia, jazyky a iné, sú vybrané hudobne nadané deti zaradené do špeciálnych umeleckých tried. Škola má pre tieto deti osobitnú budovu s hudobnými učebňami, kde majú nad rámec bežných predmetov lekcie hudobnej teórie, intonácie, sluchovej analýzy a hry na hudobné nástroje. Výsledkom tohto systému, ktorý je na taiwanských školách bežný, je 90-členný školský orchester čínskych ľudových nástrojov (GHJH Chinese Orchestra), patriaci medzi mimoriadne úspešné a vysoko rešpektované školské orchestre na Taiwane. Pravidelne získava popredné miesta na celoštátnych hudobných súťažiach. Orchester funguje na princípe veľkého symfonického telesa. Klasické západné husle či flauty sú však kompletne nahradené čínskymi ľudovými nástrojmi. Žiaci hrajú na sláčikových nástrojoch Erhu, starodávnych citarách Guzheng, ktoré sme si mohli aj vyskúšať, flautách Dizi či tradičných lutnách Pipa a Ruan. Keď nám orchester zahral, mierne povedané, „odpadli sme“ a naši konzervatoristi to zhodnotili jednoducho: „NECHÁPEM…“ Diela, ktoré hrali, boli technicky veľmi náročné a orchester pôsobil absolútne profesionálne. Nechýbala mu dynamika, intonácia ani rytmus… A hrali 12- až 15-ročné deti! Dokonca si pripravili aj slovenské piesne Tancuj, tancuj a Horela lipka, horela, na ktoré sme si s chuťou zatancovali. Škola pre nás pripravila aj výborný obed, počas ktorého sme mali možnosť prvýkrát ochutnať údené žraločie mäso. Delikatesa. Cestou zo školy sme navštívili múzeum lesníctva v meste Luodong. Je to kultúrnohistorický park so zachovanými pôvodnými domami lesných robotníkov, železnicou na zvážanie dreva z neďalekých hôr a veľkou umelou vodnou nádržou, v ktorej uskladňovali čerstvo vyťaženú guľatinu, aby na vzduchu nevyschla a nepopraskala. Park dnes pôsobí ako oáza v centre mesta, kde sa dá odpočinúť si v chládku, dať si dobrý čaj alebo, čo naše decká veľmi potešilo, nájsť miestny Starbucks . Po tomto oddychu nás opäť čakalo predstavenie na hlavnom festivalovom pódiu a večer spoločný workshop s ďalšími súbormi z

Bulharska a Japonska, kde sme sa navzájom učili tance, vymieňali si kontakty, rozprávali sa a budovali priateľstvá. Veľký záujem bol opäť o plieskanie pastierskym bičom, ktoré si vyskúšali takmer všetci zúčastnení. Členom japonského kolektívu to išlo veľmi prirodzene a viacerým sa podarilo „plesknúť“ hneď na prvýkrát. My sme sa naučili typický bulharský tanec, ktorý sa dodnes tancuje na svadbách a zábavách, a vyskúšali sme si bubenícky tanec z Japonska.

V utorok nás čakal deň voľna, resp. deň bez vystúpenia. Pridali sa k nám aj naše rodiny a mali sme krásny spoločný program. Dopoludnia sme navštívili miestne farmy. Na jednej sme skúšali rôzne tradičné hry a batikovanie textilu, ktoré je pre Taiwan veľmi typické, na druhej sme potešili milovníkov zvieratiek a kŕmili sme srnčeky a KAPIBARY. Ďalej sme sa presunuli do hôr a navštívili sme hlavný taoistický chrám celého Taiwanu – Sanching Temple. Chrám je vsadený do svahu tak, že zozadu ho kryjú hory a vpredu sa otvára pohľad na vodu – jazero Meihua, čo podľa čínskej tradície pripomína sedenie na kráľovskom tróne. Po návšteve chrámu sme sa išli previezť na požičaných elektrovozidlách okolo spomínaného jazera Meihua, nakŕmili sme rybičky a večer sme opäť navštívili miestny nočný trh. Po návrate na internát sme pre našich oslávencov – Lukáša, Adama, Andreja, Viki, Tomáša, Maca a Aničku, ktorá oslavovala meniny – zorganizovali oslavu. Mali sme aj tortu, dlho do noci sme tancovali a zabávali sa. Teda nie do noci, ale len do polnoci, potom sme museli ísť na izby a pokračovať potichu .

V stredu nás hneď po obede čakalo predstavenie a následne sme sa presunuli do internátnej kuchyne, kde sa do práce pustil náš šéfkuchár Marek. Počas festivalu si organizátori vybrali niekoľko kolektívov, ktoré mali jeden deň pripraviť v internátnej kuchyni večeru – tradičné jedlá zo svojej krajiny pre približne 100 ľudí, aby ich členovia ostatných súborov mohli počas večere ochutnať. My sme pripravili fazuľový guláš, strapačky s kapustou a halušky na sladko. Všetko sa zjedlo a na druhý deň vyšla na našu kuchyňu recenzia. Miestni mladí žurnalisti ospevovali najmä fazuľový guláš a mäso v ňom, ktoré bolo „jemné, ale dostatočne pevné, aby sa dalo chytiť paličkami. Zároveň sa v ústach rozplynulo a bolo mäkké a šťavnaté.“ Šéfkuchár Marek si zaslúži minimálne michelinskú hviezdu. Naozaj už prvá vôňa cibuľového základu nás vrátila späť na Slovensko. Mňam. Po dobrej večeri treba dobrú zábavu. Tej sa chopili naše decká a pripravili tanečné workshopy, súťaže a hry.

Štvrtok bol náš posledný festivalový deň. Dopoludnia sme boli na návšteve miestnej whisky destilérie Kavalan, ktorá je, mimochodom, jednou z najlepších na svete. Jej tajomstvo je ukryté v taiwanskom podnebí, vďaka čomu destilát extrahuje chuť z drevených sudov až 4-krát rýchlejšie ako v destilérkach v Írsku či Škótsku. Bez darčeka sme veru neodišli. Popoludní sme absolvovali naše rozlúčkové vystúpenie spojené s odovzdávaním darov. Jedna z organizátoriek od nás dostala modranskú majoliku a ambasádorke veľvyslancov dobrej vôle Yabung sme odovzdali krásny, ručne vyrábaný štvorprackový kožený opasok. Počas štvrtkového večera bola v areáli školy, kde sme bývali, veľká spoločná párty, na ktorej organizátori oficiálne ďakovali všetkým sponzorom, ambasádorom a všetkým, ktorí pracovali na festivale. Táto akcia sa konala len raz za celý festival. Boli sme radi, že práve my sme mohli byť súčasťou takéhoto podujatia. Po ňom sme s našimi rodinami ešte zostali vonku dlho do noci, rozprávali sa, zabávali a tancovali.

V piatok sme odchádzali z internátu skoro ráno a zamierili sme rovno do hlavného mesta Taiwanu – Taipei. Tu sme absolvovali prehliadku veže Taipei 101, kedysi najvyššej budovy sveta s jedným z najrýchlejších výťahov na svete. Výhľad z 89. poschodia bol naozaj impozantný a celé mesto sme mali ako na dlani. Ďalej sme sa presunuli na oficiálnu návštevu Slovenského ekonomického a kultúrneho úradu, kde sme sa s pani diplomatkou Luciou Langer prešli po slovenskom úrade. Porozprávala nám o možnostiach výmenných študijných a pracovných pobytov na Taiwane a pri dobrom obede sme sa spoločne rozprávali o živote na Taiwane, tamojšej kultúre, školstve a sociálnom systéme. Ďalej sme sa presunuli k pamätníku Čankajšeka – Chiang Kai-shek Memorial Hall. Ide o monumentálny pamätník postavený na počesť generalisima Čankajšeka, bývalého prezidenta Čínskej republiky (Taiwanu), ktorý v krajine vládol autoritárskym režimom od roku 1949 až do svojej smrti v roku

1975. Navštívili sme aj Národnú koncertnú sieň, niečo ako našu Slovenskú filharmóniu. Veľmi zaujímavé bolo, že budova bola prístupná aj mimo koncertov a na jej spodnom poschodí bola interaktívna jazzová výstava, kaviareň, malá reštaurácia a obchod s hudobnými suvenírmi. Páčilo sa nám, že budovy neboli jednoúčelové, ale často boli prístupné a prispôsobené rôznym aktivitám. Stretli sme sa s tým na mnohých miestach na Taiwane. Od pamätníka sme sa presunuli do nákupnej zóny – bol to taký nočný trh, ale omnoho väčší než v Luodongu. Bola to doslova celá nákupná štvrť. Z nej sme sa už presunuli na letisko, rozlúčili sme sa s našimi sprievodcami Allie a Hankerom aj s našimi rodinami, ktoré sa o nás úžasne starali, a kúsok po polnoci sme odleteli smerom na Viedeň, kde sme ráno o 6:42 nášho času pristáli.

Boli to azda najnáročnejšie, ale zároveň najkrajšie dva týždne, aké sme kedy zažili. Chceli by sme sa poďakovať všetkým, ktorí nám pomohli:

- CIOFF Slovakia za možnosť vycestovať na krásny festival a hrdo reprezentovať našu tradičnú ľudovú kultúru.
- Mestu Senec, spoločnostiam BILLA Slovensko, DHL Supply Chain Slovakia a ELV Produkt za finančnú, materiálnu a organizačnú pomoc a podporu.
- Zájazd z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.
- Karin Krigovskej za super spoluprácu.
- Yabung a rodinám za všetku ich pomoc a sprevádzanie počas festivalu.
- Marekovi Rurovi a Matejovi Borovskému za to, že sa pridali k našej ĽH Slnečnica a zobrali do rúk nástroje, na ktorých štandardne nehrajú.
- Janovi Krigovskému za požičanie puzdra na kontrabas.
- Anne Straňákovej, Anne Palkovej a Jánovi Polakovičovi za nádherné výrobky a darčeky, ktoré sme mohli priniesť na Taiwan.
- Karin Kosztolányi za veľkú pomoc, obetu a lásku.
- Všetkým rodičom, ktorí nám zverili svoje deti na takú ďalekú cestu.
- Pánu Bohu za ochranu.
- Všetkým účastníkom zájazdu, vám, milí naši mladí, za skvelú reprezentáciu, slušné správanie a pomoc. Oddychujte, užívajte si leto a tešíme sa na vás od septembra

https://www.senec.sk/aktuality/2026/dfs-slnecnica-reprezentovala-slovensko-a-senec-na-taiwane